

יום ד', כ"ו בשבט תשס"ד (18 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בימים אלה, לפני 63 שנה, בשנת תש"א (1941-5701) שביתת מחאה בהולנד: כיבוש הולנד בידי הגרמנים עירער את המצב הכלכלי וגדל מאד מספר המובטלים. שררה אכזבה גדולה בשורות המפלגה הנציונל-סוציאליסטית, שבה טופחה התקווה שהגרמנים ימסרו לידיהם את השלטון בהולנד, ושהם יוכלו 'לטהר' את המדינה, ובעיקר את העיר אמסטרדם 'המיוהדת'. ואולם, הממשל לא היה מעוניין במהומות, ריסן את חמומי המוח ולא הרשה להם להתפרע. בתחילת 1941, החליטו הנציונל-סוציאליסטים ליטול את החוק לידיהם. פלוגות המחץ שלהם ערכו מצעדים הפגנתיים בערים הגדולות, ובמיוחד באמסטרדם. שם הם חדרו לרובע היהודי וחיבלו ברכוש היהודים.

נגד התפרעויות הנאצים התארגנו יהודים ולא-יהודים ברובע היהודי, ובאחד המצעדים התפתח קרב ובו נהרג איש מפלוגות המחץ [11 בפברואר – **ערב ט"ו בשבט**]. בתגובה, חסמו הגרמנים את הרובע היהודי. במקר, נציגו באמסטרדם של ראש הממשל, סייס-אינקוורט, הזמין אליו את ראש הקהילה היהודית, אברהם אשר ושני רבנים, והטיל עליהם להקים מועצה יהודית. הוא גם דרש מאשר לתבוע מהיהודים למסור את הנשק שבידיהם למשטרה. אשר נענה לדרישתו, ואולם, למעשה לא נמצא נשק חם בידי פלוגות ההגנה היהודיות והיו להם רק כמה כלים מאולתרים. בתוך יום, הקים אשר, ועמו פרופ' דוד כהן, את המועצה היהודית, ה"יודסה ראט", וב- 13 בפבר' [ט"ז בשבט] נערכה ישיבתה הראשונה.

כעבור 6 ימים, ביום 19 בפבר' [כ"ב בשבט] היתה תקרית קלה, ובעקבותיה נכנסה חוליית משטרת הסדר של הגרמנים לבית-קפה יהודי. בעל בית-הקפה, שחשב שהנכנסים הם נאצים הולנדים, הפעיל תכנית מוסכמת מראש והפנה אליהם מזרק ובו גז אמוניה! הגרמנים החליטו ללמד את היהודים לקח. בשבת, 22 בפבר' [כ"ה בשבט, התאריך של אתמול] הוטל הסגר על הרובע היהודי ונערך מצוד על צעירים יהודים. העצורים, 389 במספר, הועברו למחנה בוכנוולד, ובתוך 3 חודשים מתו כ- 50 מהם. 340 הנשארים נשלחו למחנה מאוטהאוזן. רק אחד מכל הקבוצה, שהוסתר בבית-החולים בבוכנוולד, נשאר בחיים. אותו גורל פקד יהודים שנעצרו בחודשים הבאים.

המעצרים וההתנהגות האכזרי של הגרמנים זיעזעו את תושבי אמסטרדם. פעילי המפלגה הקומוניסטית ראו בתסיסה עילה להכריז על שביתה, ובקול-קורא, הועלו הן דרישות להטבת תנאים סוציאליים והן הדרישה לשחרור היהודים העצורים. השביתה התרחבה במהירות בכל שכבות האוכלוסיה, והמפעלים הגדולים ושירותי הציבור הושבתו. כבר באותו יום [25 בפברואר, כ"ח בשבט] ולמחרתו, התפשטה השביתה גם לערים אחרות. הגרמנים, שהופתעו מההיקף הגדול של השביתה, הפעילו כוחות גדולים כדי לדכאה...

[האנציקלופדיה של השואה]

§§§

דגל ישראל [מילה נוספת...]

ממצעד למצעד: יש עוד אירוע שבו אנו מניפים את הדגל... הוא "דגל שמחת תורה"! לכבוד ההקפות שבהן מוציאים את ספרי התורה ומרקדים עימם סביב בימת בית הכנסת, נוהגים מזה דורות לעטר את ספרי התורה בכתרים כדרך המלכים, ולקשטם בשלטים וטסים מעוטרים כדרך מפקדי צבא, התולים על חזיהם אותות הצטיינות מן המלחמות. על רקע זה

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', כ"ו בשבט תשס"ד (18 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

התפתח המנהג של הכנת דגלים עבור הילדים המשתתפים בהקפות. יש שרואים בהקפות אלו מעין מצעד הגאולה לעתיד לבוא...

[סמלי מדינת ישראל]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל